

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobkyně **D. Š.**, bytem R. 18, O., proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne **24. 3. 2015**, č. j. **X**, ve věci starobního důchodu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne **24. 3. 2015**, č. j. **X**, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně dne 27. 10. 2014 podala u Okresní správy sociálního zabezpečení Olomouc (dále jen „OSSZ“) žádost o přiznání starobního důchodu od 10. 1. 2015. Žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 11. 2014, č. j. X, žádost žalobkyně zamítla s odůvodněním, že žalobkyně nesplnila podmínku získání potřebné doby pojištění 31 let dle § 28 a § 29 odst. 1 písm. g) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), neboť žalobkyně získala pouze 29 let a 329 dnů pojištění.

Proti rozhodnutí podala žalobkyně námitky, v nichž uvedla, že jí nebyla uznána doba trvání důchodového pojištění od 1. 4. 1997 do 31. 12. 1997, ačkoli byla v uvedenou dobu zaměstnaná. S odkazem na informace poskytované žalovanou na jejích internetových stránkách se dovolávala učinění kroků ze strany žalované k tomu, aby jí byla předmětná doba řádně započítána. Zdůraznila, že není povinna si uchovávat evidenční listy důchodového pojištění, nicméně je schopna doložit a dokládá pracovní smlouvu, dohodu o ukončení pracovního poměru a zápočtový list, a dále je s to prokázat předmětnou dobu zaměstnání prohlášením nejméně 3 svědků, tudíž jsou splněny podmínky k tomu, aby příslušná OSSZ provedla rekonstrukci evidenčního listu dle § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPSZ“).

Žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 3. 2015, č. j. X, námitky žalobkyně zamítla. V odůvodnění rozhodnutí zdůraznila, že žalobkyně sama v žádosti o starobní důchod uvedla, že v době od 1. 4. 1997 do 31. 12. 1997 byla v domácnosti, přičemž v závěru žádosti podepsala také prohlášení o tom, že veškeré údaje uvedla pravdivě a je si vědoma právních důsledků neuvedení nepravdivých údajů. Dále uvedla, že žalobkyně sice ke dni 10. 1. 2015 dosáhla důchodového věku 59 let dle § 32 odst. 2 ZDP, avšak nezískala potřebnou dobu pojištění 31 let dle § 29 odst. 1 písm. g) ZDP, neboť ke dni dosažení důchodového věku získala pouze 29 let a 329 dnů pojištění. Poté vyloučila, že by žalobkyně splnila podmínku získání potřebné doby pojištění dle jiného ustanovení, konkrétně dle § 29 odst. 2 písm. f) ZDP. K námitkám žalobkyně uvedla žalovaná, že vyzvala údajnou zaměstnavatelku žalobkyně, paní B. R., t.č. H., aby se vyjádřila k tvrzení žalobkyně, že byla jejím zaměstnavatelkou ve sporném období od 1. 4. 1997 do 31. 12. 1997, avšak tato uvedená tvrzení nepotvrdila. Žalovaná uvedla, že žalobkyní předložené listinné důkazy jednoznačně neprokazují tvrzení žalobkyně, neboť jednak byly předloženy v neověřených kopiích, dále u dokumentu nazvaného „pracovní smlouva na dobu určitou“ ze dne 14. 3. 1997 nelze vyloučit dodatečnou manipulaci s textem, konkrétně v části, kde je vyznačena doba trvání pracovního poměru od 14. 3. 1997 do 31. 3. 1997 je patrný odlišný odstín náplně psacího prostředku než ve zbytku textu, dále že není zřejmé, na základě jaké smlouvy měl vlastně pracovní poměr vzniknout, když žalobkyně současně předložila i pracovní smlouvu se stejnou zaměstnavatelkou a vznikem pracovního poměru dne 14. 3. 1997, avšak na dobu neurčitou, přičemž obě smlouvy nemohly platit společně. Razítko Pražské správy sociálního zabezpečení na žalobkyní předloženém potvrzení při změně zaměstnání (zápočtovém listě) dle žalované potvrzuje toliko mezi účastníky nespornou skutečnost, že v době od 17. 2. 1998 do 24. 2. 1998 byla žalobkyně v pracovní neschopnosti, nikoli nepřetržitou dobu zaměstnání od 10. 3. 1997 do 28. 2. 1998. Dále žalovaná uvedla, že čestná prohlášení čtyř osob o tom, že žalobkyně v butiku L., provozovaném paní B. H. v O., pracovala nepřetržitě od 10. 3. 1997 do 28. 2. 1998, nebyla vyhotovena na standardním formuláři čestného prohlášení, který je k dispozici na internetových stránkách žalované, a tudíž v nich chybí údaje potřebné k tomu, aby mohla být příslušná svědectví standardním způsobem ověřena. Nadto ani nejsou tato čestná prohlášení předepsaným způsobem ověřena. Z těchto důvodů tedy nemohlo být dle žalované k uvedeným dokumentům přihlíženo, neboť nejde o to, že by uvedenou dobu nebylo možné

prokázat jinak než čestnými prohlášeními, nýbrž o to, že lze mít za prokázáno, že v uvedeném období žalobkyně i na základě svého dřívějšího potvrzení zaměstnána nebyla. Není totiž dle žalované důvodné se domnívat, že by uvedená zaměstnavatelka zaměstnávala žalobkyni nevystavila evidenční list na období od 1. 4. 1997 do 31. 12. 1997, když jí vystavila evidenční listy pro období od 14. 3. 1997 do 31. 3. 1997 a od 2. 1. 1998 do 28. 2. 1998. K žádosti žalobkyně byla dne 5. 3. 2015 provedena rekonstrukce evidenčních listů za období let 1997 a 1998, která však žádnou další dobu pojištění nepotvrdila. Námitky žalobkyně tudíž shledala žalovaná nedůvodnými.

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení výše uvedeného rozhodnutí. V žalobě namítala, že:

- 1) nikdy netvrdila, že v období od 1. 4. 1997 do 31. 12. 1997 byla v domácnosti, naopak celou dobu uváděla, že celé období od 14. 3. 1997 do 28. 2. 1998 pracovala. Žádost o důchod nese-psala žalobkyně, nýbrž úřednice OSSZ. Žalobkyně pak podepsala žádost, nikoli přílohu této žádosti obsahující přehled dob pojištění, tuto zpracovala žalovaná. Žalobkyně na spornou dobu úřednici upozornila, ta jí však sdělila, že to prozkoumá žalovaná. Proto již tehdy žalobkyně předkládala pracovní smlouvy a další dokumenty. Pokud by tvrdila, že byla ve sporném období v domácnosti, bylo by předkládání uvedených listin nelogické;
- 2) je logické, že zaměstnavatel, který neplatil sociální pojištění za zaměstnance, se nebude ke svému deliktu hlásit, tudíž ze skutečnosti, že B. H. spornou dobu nepotvrdila, nelze činit žádné závěry a hodnotit ji k tíži žalobkyně. Je zjevné, že B. H. nehovořila pravdu;
- 3) žalovaná nesprávně hodnotí existenci dvou pracovních smluv. Žalobkyně nebyla osobou práva znalou a nemůže za to, že zaměstnavatelka vyhotovila nejprve jakousi předběžnou formulářovou pracovní smlouvu, a teprve následně smlouvu psanou. Zejména však žalovaná opomíjí skutečnost, že žalobkyně dle obsahu obou předložených smluv v době, která jí nebyla uznána, byla zaměstnána. V obou smlouvách je sjednán začátek pracovního poměru dnem 14. 3. 1997 a 3 měsíční zkušební doba. Pokud by tedy žalobkyně dne 31. 3. 1997 ukončila pracovní poměr ve zkušební době, musela by následně uzavřít od 2. 1. 1998 se zaměstnavatelkou novou pracovní smlouvu. Tyto skutečnosti však neprokazují žádné dokumenty. Rovněž nejsou správné úvahy, jimiž žalovaná hodnotila odlišný psací prostředek použitý na formulářové smlouvě, neboť pominula fakt, že se jedná o kopii, stejně jako skutečnost, že smlouva mohla být předvyplněná zaměstnavatelem a teprve po dohodě se zaměstnancem byla doplněna sjednaná doba trvání pracovního poměru. Žalovaná nezpochybnila dohodu o rozvázání pracovního poměru ze dne 28. 2. 1998, která však dle žalobkyně potvrzuje skutečnost, že již byla zaměstnaná dlouhodobě, nikoli ve zkušební době, která by v případě přerušení práce od 1. 4. 1997 do 1. 1. 1998, ještě trvala;
- 4) žalovaná se nijak nevypořádala s žalobkyní předloženým zápočtovým listem, kde je zaměstnavatelkou samotnou potvrzena délka zaměstnání od 10. 3. 1997 do 28. 2. 1998 v délce 11 měsíců a 16 dnů, stejně jako rozvázání uvedeného pracovního poměru dohodou;
- 5) žalovaná se nezabývala odvodem zdravotního pojištění, ačkoli ji k tomu žalobkyně vyzvala. Evidence zdravotní pojišťovny přitom prokazují, že zdravotní pojištění bylo za žalobkyni zaměstnavatelkou hrazeno i po 1. 4. 1997;

- 6) nebyla žalovanou seznámena s výsledkem rekonstrukce evidenčního listu, nebyla informována o provedených důkazech, způsobu šetření, možnosti doložit další důkazy ani o opravném prostředku;
- 7) na internetových stránkách žalované není uvedeno, že by čestná prohlášení musela být učiněna na speciálních formulářích a s úředně ověřenými podpisy, přičemž v napadeném rozhodnutí chybí odkaz na právní předpis, který by tuto povinnost ukládal. Pokud by byla žalovaná vskutku vedena snahou o objektivní zjištění skutkového stavu, měla možnost vyzvat žalobkyni k doplnění listin v požadované podobě.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že v rozhodnutí o námitkách pracovala se skutečností, že žalobkyně původně svým podpisem potvrdila, že byla v období od 1. 4. 1997 do 1. 1. 1998 nepojištěna, neboť byla v domácnosti. Dále uvedla, že se nepodařilo získat potvrzení o sporné době pojištění od B. H., neboť tato na výzvu nereagovala. Žalobkyní ve fotokopiích předložené listiny byly dle žalované rozporuplné, neboť byly předloženy 2 pracovní smlouvy, v pracovní smlouvě na dobu určitou je doba trvání pracovního poměru patrně dopsána dodatečně, dohoda o rozvázání pracovního poměru ze dne 26. 2. 1998 ukončuje pracovní poměr ke dni 28. 2. 1998 a zápočtový list bez data potvrzuje dobu zaměstnání od 10. 3. 1997 do 28. 2. 1998. Dále uvedla, že k prohlášení kamarádky, synů a účetní Prioru nelze přihlídnout, neboť čestná prohlášení nenaplňují požadavek § 85 odst. 5 ZOPSZ. Čestná prohlášení svědků k prokázání doby pojištění ve smyslu § 85 odst. 5 ZOPSZ by měla být dle žalované učiněna přímými spolupracovníky žalobkyně, kteří jsou jediní schopni spolehlivě a věrohodně dosvědčit skutečný každodenní výkon zaměstnání. Dále opětovně zdůraznila, že potvrdila-li zaměstnavatelka předchozí a následnou dobu zaměstnání, jistě by potvrdila i spornou dobu. Závěrem žalovaná uvedla, že rozhodnutím ze dne 4. 6. 2015 zamítla žádost žalobkyně ze dne 19. 5. 2015 o započtení nezhodnocené sporné doby pojištění. Proto požadovala zamítnutí žaloby.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalované uvedla, že spornou dobu zaměstnání je schopna dosvědčit rovněž paní V. T., žijící nyní v USA, která s ní v letech 1997 až 1998 pracovala v OD Prior na jednom patře, přičemž přikládá její notářsky ověřené prohlášení. Dále poukázala na rozpornost tvrzení žalované, která v napadeném rozhodnutí uvedla, že B. H. spornou dobu zaměstnání nepotvrdila, zatímco ve vyjádření k žalobě již uvedla, že tato nereagovala na výzvu správního orgánu, přičemž se jedná o podstatný rozdíl. Žalovaná tedy dle žalobkyně nemá žádný důkaz vyvracející věrohodnost jí předložených listin, toliko konstatování, že žádné údaje o pojištění žalobkyně v předmětné době nevede. Namísto toho, aby žalovaná celou situaci vyšetřila, uvádí pouze pochybné a vzájemně si odporující argumenty a odkazuje na nesplnění formálních a procesních záležitostí, o nichž navíc nebyla žalobkyně nikdy poučena. S žalobkyní předloženými důkazy a z nich vyvozenými argumenty se naopak žalovaná nijak nevypořádala. Závěrem repliky žalobkyně navrhl, aby soud, nedospěje-li k závěru o existenci pojištění žalobkyně ve sporné době, provedl výslech B. H., vyžádal od OD Prior originál zápočtového listu, vyjádření zdravotní pojišťovny o pojistném hrazeném v roce 1997 za žalobkyni jako zaměstnance.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů]

(dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, tj. ke dni 24. 3. 2015 (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Z ustálené judikatury plyne, že *funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109). Obdobně z ustálené judikatury také vyplývá, že *nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů* [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84).

Žalobou napadené rozhodnutí však dle závěru soudu uvedeným zákonným a judikturním požadavkům nevyhovuje. Krajský soud především vytýká žalované zásadní vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí, které tak v zásadě ani není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek.

Žalovaná na str. 4 napadeného rozhodnutí doslovně uvedla: *„Konstatuje se, že dodaná prohlášení nebyla vyhotovena na standardním formuláři čestného prohlášení, který je k dispozici na webových stránkách ČSSZ, a chybí v něm tedy podstatné údaje o svědcích, které jsou potřebné k tomu, aby mohla být příslušná svědectví stanoveným standardním způsobem ověřena. V neposlední řadě nejsou ani předepsaným způsobem ověřena. Z těchto důvodů nemohlo být k uvedeným dokumentům přihlédnuto, neboť nejde v tomto případě o to, že uvedenou dobu nelze prokázat jinak než čestným prohlášením, ale naopak o to, že lze mít za prokázáno, že v uvedeném období účastník řízení i na základě svého dřívějšího potvrzení zaměstnán nebyl.“*

Z citovaného závěru žalované není krajskému soudu předně vůbec zřejmé, co bylo skutečným důvodem, pro který žalovaná odmítla přihlížet k obsahu žalobkyní předložených čestných prohlášení, tj. zda to byla absence „předepsané“ formy těchto prohlášení, nebo zda jím byla skutečnost, že se dle žalované jednalo o případ, kdy nebylo možné čestné prohlášení k prokázání doby pojištění vůbec použít pro existence nějaké zákonné výluky.

Krajský soud však uvádí, že bez ohledu na nejednoznačnost závěru žalované, ani jeden z důvodů pro neprovedení důkazů, nemůže obstát.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) se totiž jasně podává, že žalovaná je i v řízení o žádosti o přiznání důchodové dávky vázána obecnou úpravou správního řízení v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), a to včetně právní úpravy dokazování. Již v rozsudku NSS ze dne 31. 05. 2005, č. j. 2 Ads 67/2003-78, bylo ještě za účinnosti dřívějšího správního řádu konstatováno: *„Žalovaná v řízení o přiznání dávky důchodového pojištění postupuje dle zákona č. 582/1991 Sb., a to části šesté hlavy druhé a páté toho zákona, dále v souladu s § 108 citovaného zákona pro toto řízení podpůrně platí i obecné předpisy o správní řízení, zejména tedy zákon č. 71/1967 Sb. (dále jen "správní řád"). Zákon č. 582/1991 Sb. obsahuje pro řízení o důchodovém pojištění*

pouze fragmentární úpravu dokazování omezenou na výčet povinných důkazů u určitých dob pojištění v § 85 a na výčet důkazních prostředků v ustanovení § 84 tohoto zákona. Tato ustanovení nestanoví pro prokazování účasti na důchodovém pojištění povinný důkaz, správní orgán je tedy při řešení otázky sporné doby pojištění nucen subsidiárně použít a dodržet ustanovení správního řádu. Obecně lze shrnout, že v rámci rozhodovací činnosti je správní orgán povinen shromáždit podklady k dostatečně spolehlivému zjištění skutkového stavu, přičemž je oprávněn vyzvat účastníka k součinnosti a vyvozovat případné negativní důsledky v případě jeho pasivity, stále však za dostatečné zjištění skutečného stavu věci zůstává zodpovědným dle § 3 odst. 4, § 32 správního řádu. Takto shromážděné důkazy správní orgán hodnotí podle své úvahy, každý jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti (§ 34 odst. 5 správního řádu). Hodnocení důkazů je jednou ze stěžejních fází správního řízení, jehož průběh a výsledek musí být účastníkům řízení znám. Tento názor je vyjádřen i poměrně jednotnou judikaturou soudů, např. rozhodnutím Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 139/94: Správní orgán může přistoupit k hodnocení důkazů teprve po vyčerpání možnosti odstranit existující rozpory v důkazech, pokud se rozpory nepodaří odstranit, je nezbytné, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vyložil, v čem rozpor spočíval, co bylo učiněno pro jeho odstranění, z jakých důvodů jej nebylo možno odstranit, ke kterým důkazům se při svém hodnocení přiklínil, které odmítl a proč. Pokud se správní orgán bez řádného odůvodnění přikloní ke skupině důkazů, které podporují jedno skutkové zjištění, a pomine důkazy, ze kterých vyplývá opak, vybočuje tím ze zákonných mezí pro hodnocení důkazů.“ Od těchto závěrů se NSS neodchýlil ani po nabytí účinnosti s. ř., viz např. rozsudek ze dne 27. 1. 2010, č. j. 6 Ads 129/2009-74, či rozsudek ze dne 12. 6. 2013, č. j. 4 Ads 8/2013-31.

Z výše citované judikatury je tedy zřejmé, že právní úprava řízení o důchodových dávkách v zákoně o organizaci sociálního zabezpečení nezbavuje žalovanou povinnosti postupovat při zjišťování skutkového stavu podle úpravy dokazování ve s. ř. Ustanovení § 84 a 85 ZOPSZ tak pouze stanoví, že k prokázání určitých skutečností je žalovaná povinna akceptovat čestné prohlášení či určité konkrétně specifikované důkazní prostředky. Z těchto ustanovení však nelze dovodit, že v případech, kdy žalovanou tradičně používané důkazní prostředky (zejména evidenční list) selhávají, ať už proto, že chybí, jsou vnitřně rozporné či zpochybněné jinými důkazními prostředky, by nebylo možné užít jiných důkazních prostředků, které se nabízejí. Žalovaná je vázána ustanovením § 51 odst. 1 s. ř., podle nějž lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Vedle listinných důkazů tak mnohdy nezbude, než využít i svědeckých výpovědí, zejména za situace, kdy původní doklady již nejsou dohledatelné.

Pro posuzovanou věc z uvedených závěrů vyplývá, že odmítnout provedení důkazu čestným prohlášením způsobem, který zvolila žalovaná, je v rozporu s § 51 odst. 1 s. ř. Žalovaná přitom výslovně neuvedla, o jakou zákonnou výlukou odepření přihlížení k předloženým čestným prohlášením opírá.

Za zcela nepřijatelné pak krajský soud považuje hodnocení formálních nedostatků žalobkyní předložených čestných prohlášení. I zde považuje krajský soud za příléhavé připomenutí závěru NSS v rozsudku ze dne 10. 5. 2015, č. j. 6 Ads 157/2011-56: „Nejvyšší správní soud uvádí, že poučení a odkázání na jiný správní orgán nelze bez dalšího považovat za dostatečné naplnění principu dobré správy, a to zvláště ve světle § 2 odst. 4 správního řádu, který ukládá správnímu orgánu

povinnost podle svých možností vycházet osobám dotčeným jeho rozhodováním vstříc. Podle § 4 odst. 1 správního řádu je přitom nutné volit takové řešení, které bude odpovídající danému případu.“ Pokud tedy žalovaná žalobkyni nevyzvala k předložení čestných prohlášení ve formě, kterou dle jejího názoru zákon vyžaduje, a neposkytla žalobkyni poučení o tom, jakým způsobem s těmito prohlášeními naloží v případě, že vytýkané formální nedostatky neodstraní, nemůže žalovaná z této okolnosti vyvozovat pro žalobkyni žádné nepříznivé závěry.

Obdobné platí rovněž pro nepředložení listin, jimiž žalobkyně prokazovala existenci sporné doby pojištění, v originálech, nýbrž ve fotokopiích.

Za zcela neodůvodněný závěr je pak nutné označit tvrzení žalované, že „*lze mít za prokázáno, že v uvedeném období účastník řízení i na základě svého dřívějšího potvrzení zaměstnán nebyl.*“ Užití spojky „i“ totiž předpokládá, že kromě samotné žádosti a v ní uvedených skutečností, má žalovaná ještě z nějakých dalších důkazů za prokázané, že žalobkyně v období od 1. 4. 1997 do 31. 12. 1997 nebyla důchodově pojištěna. Žalovaná však takové důkazy neoznačuje a krajskému soudu nezbyvá než konstatovat, že žádný důkaz vyvracející tvrzení žalobkyně správní spis neobsahuje. Argumentace žalované skutečnostmi uvedenými žalobkyní při podávání žádosti o starobní důchod, je zcela lichá, neboť z žádného právního předpisu nevyplývá, že by se jednalo o nezměnitelná a následně nezpochybnitelná tvrzení.

S žalovanou lze souhlasit toliko v tom, že pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobkyně mohou pramenit ze zjištění, že zaměstnavatelka B. H. vystavila žalobkyni evidenční list důchodového pojištění týkající se doby pojištění bezprostředně předcházející spornému období i bezprostředně následujícím spornému období, avšak jednoznačný závěr o tom, že žalobkyně ve sporném období u této zaměstnavatelky nepracovala, učinit nelze.

S žalobkyní předloženými listinami se žalovaná nijak nevypořádala. Žalovaná toliko konstatovala, že žalobkyně předložila dvě pracovní smlouvy týkající se téhož období u téhož zaměstnavatele, a rovněž se jala analyzovat odstíny náplně psacího prostředku, ačkoli se jednalo o fotokopie listin, avšak neučinila žádný závěr o tom, zda tedy považuje obě smlouvy za padělky, za neplatné a z jakého důvodu apod. Žalovaná tak nechala bez povšimnutí skutečnost, že obě předložené pracovní smlouvy pokrývají sporné období.

Rovněž lze souhlasit s žalobkyní, že konstatování žalované v napadeném rozhodnutí, že bývalá zaměstnavatelka žalobkyně spornou dobu zaměstnání žalobkyně „nepotvrdila“, nevystihuje skutečnost, neboť B. H. na výzvu k poskytnutí informací vůbec nereagovala. Užití slova „nepotvrdila“ v uvedené souvislosti jednoznačně evokuje spíše to, že si dotazovaná přinejmenším nevzpomněla na předmětné období, nikoli, že na výzvu správního orgánu vůbec nezareagovala.

Je tedy zřejmé, že skutkový stav, z něž vycházelo napadené rozhodnutí, si vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění dokazování, které není úkolem pro správní soud. Provedené důkazy musí být přitom samozřejmě po jejich provedení zhodnoceny co do důvěryhodnosti, souladu jejich obsahu s jinými důkazy, úplnosti apod.. neboť z ustanovení § 3 s. ř. plyne povinnost správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu se základními zásadami správního řízení.

Žalovaná se přitom nemůže spoléhat na to, že břímě případného dokazování přenesla na soud. Správní soudnictví je totiž založeno na koncepci přezkumu

rozhodnutí správních orgánů. Tato rozhodnutí až na nepodstatné výjimky musí obsahovat odůvodnění a v rámci něj též vylíčení pro výrok nezbytných skutkových a právních zjištění včetně úvah, pomocí nichž správní orgán v rámci zásady volného hodnocení důkazů vážil zjištění učiněná z jednotlivých provedených důkazních prostředků (v obecnosti tuto povinnost zakotvuje § 68 odst. 3 s. ř. v návaznosti na § 50 odst. 4 s. ř.). Úkolem soudu tedy není prvotní vytváření takových zjištění. Správní soud je pouze povinen doplnit dokazování v rozsahu nezbytném k rozhodnutí o žalobních námitkách. Není však povinen a vlastně s ohledem na princip dělby státní moci ani nesmí nahrazovat důkazní činnost správních orgánů tam, kde závěru o skutkovém stavu nepředcházelo nezbytné dokazování, resp. kde toto dokazování je s ohledem na námitky uplatněné již v průběhu správního řízení jen zcela fragmentární a evidentně nedostačující.

Nastane-li situace, jako v nyní projednávané věci, kdy skutková zjištění správního orgánu jsou zcela nedostatečná (jedno zda v důsledku nedbalého vedení správního řízení či v důsledku nesprávného výkladu procesních předpisů upravujících dokazování), správní soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. i bez jednání zruší.

Ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení pro krajský soud přistoupil jednak z důvodu nepřezkoumatelnosti nejednoznačných závěrů žalované, tj. z důvodu dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s, a dále i z důvodu podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V novém řízení pak bude žalovaná povinna doplnit dokazování v rozsahu krajským soudem naznačeném tak, aby došlo k řádnému vypořádání námitek žalobkyně. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil krajský soud věc žalované k dalšímu řízení. Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Právo na náhradu nákladů řízení dle uvedeného ustanovení náleží žalobkyni, které však dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení jeho stejnopisu k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 16. ledna 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně